

tionen om, hvad et skånejob er for noget, hvordan man får et skånejob, og hvordan man får ansat en person, der er på skånejob, er for dårlig.

Hele den offentlige sektor – arbejdsformidlingen, kommunerne osv. – har simpelt hen været for dårlig til at informere. Når virksomheder har henvendt sig og spurgt, om de ikke kunne få lov at ansætte en person i et skånejob, har der været modvilje, der har været mangel på information, og der har været mangel på oplysninger. Det er klart, at der er grænser for, hvor længe en virksomhed vil blive ved med at bruge sin kostbare tid på at prøve at gøre noget for dem, der skal i skånejob, hvis det offentlige direkte modarbejder det.

Det, der er sagen, er, at det offentlige har en pligt til at oplyse og vejlede, men også en pligt til selv at gå ind og ansætte folk i skånejob, og det synes jeg også, vi har set alt, alt for lidt af. Virksomhederne vil gerne, men de kan næsten ikke få lov til det.

Det, man så gør nu, er, at man tager et nyt initiativ for ligesom at vise, at regeringen vil gøre et eller andet. I stedet for at få skånejobordningen, som er en ganske udmærket ordning, til at fungere, begynder man nu med et nyt begreb, nogle nye regler, noget nyt bureaukrati, og det betyder så, at virksomhederne igen bliver usikre på, hvad det egentlig er, det her går ud på, og de skal til at sætte sig ind i en stribe love og paragraffer for at finde ud af at få ansat nogle mennesker i disse stillinger. Det synes jeg er synd, og det er direkte ødelæggende for, at de svageste på vores arbejdsmarked kan blive fastholdt på arbejdsmarkedet.

Jeg synes, det er fint, at man laver denne ordning, altså en social ordning, hvor vi allerede har den arbejdsmarkedsmæssige ordning. Det er fint nok, at man gør det, men det at lave nye begreber tror jeg ikke er særlig hensigtsmæssigt. Det er ganske vist en anden målgruppe, men opgaven er jo den samme. Opgaven består i, at de, der ikke kan være 100 pct. med på arbejdsmarkedet, kommer 100 pct. med på arbejdsmarkedet. Jeg tror, at et nyt begreb her med nye love og paragraffer vil føre til endnu mere forvirring, og det er ikke særlig hensigtsmæssigt.

Det, man burde gøre, var at forenkle og klarlægge de regler, som eksisterer, og så lave nogle kampanjer, hvor man går ud og informerer om, hvordan disse ting er. Så er jeg overbevist om, at virksomhederne meget, meget gerne vil være med. Men det, man hører bl.a. statsministeren

og arbejdsministeren sige, er, at nu skal virksomhederne tvinges, og man skal oprette fonde, og man skal betale endnu mere i afgifter og skatter osv. Det er ikke hensigtsmæssigt.

Men nu ligger ministerens forslag her, og der er en stribe spørgsmål, som falder i øjnene lige med det samme. Hvad f.eks. med ordningen om, at man kan være delvis på førtidspension og delvis på arbejdsmarkedet? Her taler vi om personer, der skal være fuldtids på arbejdsmarkedet, men en del af lønnen bliver betalt af det offentlige. Hvad med den situation, hvor man ikke er i stand til at være fysisk på arbejde på fuld tid, men hvor man f.eks. ønsker at være halvt på førtidspension og halv tid på arbejdsmarkedet? Hvor er den ordning blevet af? Er den med i det her, eller glider den ud, eller hvor er den henne?

Så er der også spørgsmålet om ledighedsydelsen. Hvorfor skal den kun være på 82 pct. af dagpengesatsen? Det er jo altså kommunerne, der har en pligt til at stille disse job til rådighed, og hvis en person bliver ledig og kommunen ikke kan anvise et andet sted, hvor vedkommende kan blive ansat, er det kommunens ansvar. Personen selv kan være fuldstændig uden skyld. Det kan være en virksomhed, der går konkurs, og så står vedkommende pludselig dér og har ikke noget arbejde. Kommunen har pligten, men det er modtageren af denne ordning, der skal betale gildet ved kun at få 82 pct. af dagpengesatsen. Vi i Fremskridtspartiet forstår simpelt hen ikke, hvordan man så kan læsse ansvaret over på den enkelte. Det er kommunen, der har ansvaret.

Man kunne stille mange flere spørgsmål også i forhold til hjælpemidler, værktøj osv., arbejdsredskaber, som kan være kompenserende i forhold til det handicap eller mangel på evne til at være 100 pct. aktiv, der er tale om. Har vi ikke allerede sådan en ordning i forvejen, og hvad er der galt med den ordning, der eksisterer? Hvorfor har vi nu behov for at få en ny paragraf, som på en ny måde igen skal beskrive det hele?

Det giver forvirring. Det er ikke hensigtsmæssigt. Lad os få nogle klare og enkle regler. Fremskridtspartiet er meget positiv over for, at vi gør noget for de svageste på arbejdsmarkedet, så vi kan fastholde dem på arbejdsmarkedet, men det skal være nogle klare og enkle regler, ellers drukner de i bureaukrati, og det giver ikke en eneste stilling mere.